

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. S.,** zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-86050-4/SO-2017, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 173/2017 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Plzni výše označeným usnesením (dále jen „krajský soud“ a „napadené usnesení“) postoupil k vyřízení Městskému soudu v Praze. Uvedl, že dle § 172 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je místní příslušnost soudu určena místem, kde byl žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu, neboť není cizincem, který by svůj pobyt hlásit nemusel (tam se uplatní jiné pravidlo). Podle údajů

z cizineckého informačního systému byl žalobce v rozhodný den hlášen k pobytu na adrese P. 1442, P. 9, tedy v obvodu Městského soudu v Praze. Ačkoli v žalobě uvedl, že pobývá v P., S. 994/1, není k vyřízení jeho věci Krajský soud v Plzni místně příslušný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[2] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení.

[3] Stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z nezákonného postupu správních orgánů, který bez dalšího převzal, čímž zatížil nezákonností i napadené usnesení. Nezákonnost spatřuje v tom, že již dne 27. 9. 2017 nahlásil svou aktuální adresu v Plzni, žalobu podal až dne 2. 10. 2017, tudíž je Krajský soud v Plzni příslušný k jejímu projednání. Napadené usnesení je v rozporu se skutečným stavem věci i § 172 odst. 7 věta první zákona o pobytu cizinců, a to přes to, že taková situace vznikla nečinností správního orgánu a ne pochybením krajského soudu.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila, pouze společně se zaslaným správním spisem sdělila, že dle údajů z cizineckého informačního systému je nahlášeným místem pobytu stěžovatele stále adresa P. 1442, P. 9.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Napadené usnesení netrpí žádnými z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které krajský soud vedly k postoupení žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud citoval aplikovaná zákonná ustanovení a uvedl i skutkové zjištění podstatné pro vyslovení závěru, že není místně příslušný k vyřízení věci stěžovatele.

[8] Určení místní příslušnosti správního soudu je obecně upraveno v § 7 odst. 2 s. ř. s., nicméně zvláštní pravidla pro určování místní příslušnosti, která mají před těmi obecnými přednost, jsou obsažena mj. v § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: „*K řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o*

cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území.“

[9] Z napadeného rozhodnutí plyne, že stěžovatel je státním příslušníkem Ruské federace, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jako takový má povinnost hlásit místo pobytu na území České republiky i jeho změnu (žádný z předpokladů dle § 93 a § 95 zákona o pobytu cizinců, který by ohlašovací povinnost vylučoval či modifikoval - např. členství v personálu zastupitelského úřadu cizího státu nebo mezinárodní vládní organizace akreditované v České republice či pobyt v zabezpečovací detenci nebo ve vazbě, u něj není naplněn). Pro určení místní příslušnosti je tedy rozhodující hlášený pobyt stěžovatele. Místo faktického pobytu cizince není z tohoto pohledu vůbec relevantní (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 100/2011 – 27).

[10] V žalobě doručené dne 2. 10. 2017 stěžovatel uvedl jako svou adresu S. 994/1, P. Ministerstvo vnitra dne 13. 10. 2017 zaslalo na výzvu krajskému soudu sdělení (na č. l. 27 spisu krajského soudu), ze kterého plyne, že hlášeným místem pobytu stěžovatele je od 12. 11. 2013 do 30. 9. 2018 ulice P. 1442, P. 9. Krajský soud na základě tohoto sdělení rozhodl o postoupení věci.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že změnu pobytu nahlásil již dne 27. 9. 2017, což dokládal kopií „*Oznámení o změně adresy*“ ze dne 27. 9. 2017, které mělo být podle tvrzení stěžovatele ministerstvu zasláno společně s dokladem potvrzujícím zajištění ubytování. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že předmětné oznámení stěžovatel uvedeného dne ministerstvu skutečně doručil. Nejvyšší správní soud si také od ministerstva vnitra vyžádal přehled údajů o hlášeném místě pobytu stěžovatele, včetně změn. Ministerstvo dne 13. 11. 2017 soudu potvrdilo, že v cizineckém informačním systému je vedena adresa P. 1442, P. 9, jako místo hlášeného pobytu stěžovatele v období od 12. 11. 2013 do 30. 9. 2018. Jelikož je formálně evidovaný údaj pro určení místní příslušnosti soudu na počátku řízení rozhodující, a hlášená adresa se nachází v obvodu jiného soudu, než ke kterému byla žaloba podána, je zřejmé, že krajský soud rozhodl o postoupení žaloby v souladu se zákonem, takže kasační stížnost není důvodná.

[12] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud pouze dodává, že ačkoli stěžovatel dne 27. 9. 2017 ministerstvu prostřednictvím svého zástupce změnu místa pobytu sdělil, nedodržel zákonem zakotvenou povinnost ohlásit změnu na předepsaném tiskopise (§ 98 odst. 3 a 6 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvu proto nelze vytýkat, že údaj v evidenci okamžitě nezměnilo, neboť nebyla dodržena zákonem stanovená forma pro tento úkon. Postup pro ohlášení změny pobytu cizince je také výstižným způsobem shrnut na internetových stránkách ministerstva (viz http://www.mvcr.cz/clanek/obcane-tretich-zemi-hlaseni-zmen.aspx), v českém a anglickém jazyce. Jistě by bylo vhodné, aby ministerstvo na podání stěžovatele zareagovalo (minimálně poučením, že žádost je nutné podat na předepsaném formuláři), ale to, že tak nepostupovalo, nemůže mít vliv na určení místně příslušného soudu. Zjednodušeně řečeno jde o technické pravidlo mající za cíl zejména rovnoměrné rozložení případů mezi všechny správní soudy, případně (v jiných věcech) umožnění řešení sporu v místě geograficky blízkém žalobci. V každém případě však musí být snadno zjistitelné, který soud se má věcí zabývat (a jednou určená příslušnost

pak trvá), aby složitým pátráním nedocházelo k prodlužování řízení a oddalování řešení, které účastník řízení po správním soudu žádá. Navíc lze podotknout, že i kdyby ministerstvo v tomto případě na sdělení ze dne 27. 9. 2017 bezodkladně reagovalo a vyzvalo stěžovatele k odstranění vad či k podání nové žádosti na předepsaném formuláři, nemohlo by platně dojít ke změně údaje o pobytu stěžovatele v cizineckém informačním systému v tak krátkém čase, aby místní příslušnost k projednání žaloby ze dne 2. 10. 2017 vycházela již ze změněných údajů.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bezprostředně po provedení nutných procesních úkonů.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu